

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.366/2024/6. szám

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. május 16. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

Í T É L E T T:

A költségvetési csalás bűntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. október 21. napján kihirdetett 12.B.84/2022/29. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt cselekményeket folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §] is minősíti, egyúttal a költségvetést károsító bűncselekménye jogszabályi megjelölésénél a Btk. 396. § (5) bekezdés b) pontja mellett annak 2. fordulatát is feltünteti.

A vádlott büntetését halmazatinak jelöli meg.

Az ítéletet egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. október 21. napján tartott tárgyaláson meghozott és kihirdetett 12.B.84/2022/29. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat költségvetési csalás bűntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdés b) pontja] miatt 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról. A

vádlottal szemben 47.050.852 forintra vagyonekobjazást rendelt el és öt 111.696 forint bünyügi költség megfizetésére kötelezte.

[2] Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés, közügyektől eltiltás mellékbüntetés és pénzbüntetés kiszabása érdekében, melyben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés egyik prevenció céljának sem felel meg, súlytalan. A pénzbüntetés indoklottsága kapcsán kifejtett álláspontja a következő:

[3] Akit haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetésre ítélnék, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van, pénzbüntetésre kell ítélni [Btk. 50.§ (2) bekezdés].

[4] Ebben az ügyben a haszonszerzési célzat egyértelműen megállapítható, hiszen a vádlott cége, a Kft1. abból a tevékenységből származó jövedelmet, amelyet a cég2. részére végzett a saját, tehát Terhelt1 magánszemély nevére szóló bankszámlája utaltatta át, az ebből származó jövedelmet nem szerepeltette a bevallásában, azután így adót sem fizetett. A törvényszék arra hivatkozással mellőzte a pénzbüntetés alkalmazását, hogy Terhelt1 vádlott megfelelő vagyonnal, illetve jövedelemmel nem rendelkezik. A BH2015.25 egyedi ügyben hozott határozat azonban rögzítette, hogy a megfelelő kereset, jövedelem vagy vagyon megléte nem általános feltétele a pénzbüntetés kiszabásának. A pénzmellékbüntetés 2010. május 1-jei megszüntetése óta a pénzbüntetés egyszerre tölti be a fő- és mellékbüntetés funkcióját a szankciórendszerben. A pénzbüntetés lényege az elítéltet sújtó anyagi hátrány. Alkalmazásának nem előfeltétele, hogy az elkövető megfelelő jövedelemmel, keresettel vagy vagyonnal rendelkezzen.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2024. november 27-én kelt BF.849/2024/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

[6] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítélet történeti tényállása lényegét tekintve a vádirat tényállásával megegyező, ennek alapján a bűnösségre vont következtetés okszerű, a vádlotti cselekmény jogi minősítése törvényes, azonban – egyetértve az ügyészi fellebbezéssel – hangsúlyozta, hogy a kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, visszatartó erővel nem bír, ezért annak súlyosítása indokolt.

[7] Összességében – a járulékos rendelkezéseket törvényesnek ítéelve – indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 12.B.84/2022/29. számú ítéletét a büntetés kiszabása körében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy a szabadságvesztés tartamát jelentősen emelje fel, ehhez igazodó mértékben a vádlottat a közügyektől tiltsa el, egyidejűleg a végrehajtás felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze és szabjon ki vele szemben pénzbüntetést is, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[8] A védő az ügyészi átiratra tett, 2025. április 22-én kelt észrevételében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az abban a büntetéskiszabás körében rögzítettek helytállóak és a cselekménye óta törvénytisztelő életmódot folytató védencétől súlyosabb büntetés kiszabása nélkül is jogkövető magatartás várható a jövőben.

[9] Miután a vádlott terhére bejelentett fellebbezés kizárólag az 583. § (3) bekezdés a) pontján alapult, s nyilvános ülés tartására indítvány az ügyészség, a terhelt és a védő részéről sem érkezett, az ítéltábla az ügyet a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen bírálta el.

[10] A bejelentett fellebbezés nem vezetett eredményre.

[11] Figyelemmel arra, hogy a fellebbezés kizárólag a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezés ellen irányult, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében csak a fellebbezéssel támadott részében bírálta felül, a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjában írtak alapján nem vizsgálhatta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[12] A Be. 590. § (5) bekezdése alapján ugyanakkor a korlátozott felülbírálat kiterjedt a hatályon kívül helyezést eredményező feltétlen és relatív eljárási szabálysértések vizsgálatára, a bűnösségre vont következtetés okszerűségére és a bűncselekmény minősítésére, továbbá az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezésekre (vagy az ilyen rendelkezés meghozatalának szükségességére) is.

[13] Ennek eredményeképpen megállapította, hogy a büntetőeljárás megszüntetésének Be. 567. § (1) és (2) bekezdésében írt okai nem állnak fenn [Be. 607. § (1) bekezdés], továbbá, hogy a törvényszék a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt abszolút, illetőleg a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti relatív, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést nem vétett.

[14] A bizonyítási eljárásban a vádlott, tanúk figyelmeztetése törvényes volt. A törvényszék ismertetés útján tárgyalás anyagává tette a további tanúk (tanú6, tanú7, tanú8, tanú9, tanú10, tanú11, tanú12, tanú13 és tanú14) vádiratban ismertetni indítványozott vallomásait, valamint a Be. 531. §-a alapján ismertette az okiratokat és egyéb iratokat is, köztük a szaktanácsadói véleményeket és a könyvelési iratokat is.

[15] A törvénynek megfelelően járt el akkor is, amikor a Be. 13. § (3) bekezdésében 2024. március 1. napján bekövetkezett jogszabályváltozást követően az eljárást egyesbíróként folytatta, továbbá akkor is, amikor ugyanezen tárgyalási határnapon a tárgyalást a hat hónapot meghaladó tárgyalási időköz okán nem ismételte meg, mivel azt a Be. 518. § (3) bekezdése szerinti jogosultak nem kérték.

[16] Ugyanakkor az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabálysértést valósított meg azzal, hogy az ítélete Be. 549. § (3) bekezdése szerinti szóbeli indokolását a Be. 445. § (2) bekezdés g) pontjában foglalt előírás ellenére a jegyzőkönyvben kellő részletességgel nem rögzítette. Az ezzel összefüggésben a 29. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldalán írtak a jegyzőkönyv kötelező tartalmi elemeire vonatkozó fenti törvényi előírásnak nyilvánvalóan nem feleltek meg, abban ugyanis az ügyet érintő konkrét adatok nem szerepelnek.

[17] Az elsőfokú bíróság a Be. 562. § (2) bekezdésében biztosított lehetőséggel élve röviden indokolta határozatát. Az ennek megfelelően szerkesztett ítélet a Be. 561. § (3) bekezdés a) - c) és e) pontjában meghatározott kötelező elemeket tartalmazza, míg a Be. 564. § (4) bekezdése szerinti – ugyancsak kötelező – elemek kifejtésére már igen szűkszavúan kerített sort, ezért az arra vonatkozó indokolás kiegészítése a másodfokú bíróság részéről szükséges.

[18] A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapított és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja szerint irányadó tényállásból, melynek megalapozottságát a másodfokú bíróság nem vizsgál(hat)ta, a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, s a cselekmény minősítése is döntő részt törvényes, az csak kisebb mértékben szorul helyesbítésre.

[19] Helyesen járt el a törvényszék, amikor a Btk. 2. § rendelkezéseire tekintettel a főszabály szerinti, elkövetéskori büntető törvényt alkalmazta, mivel a cselekmény 2018. január 21-i elkövetési ideje óta nem következett be a büntető anyagi jogszabályban a vádlottat és cselekményét érintően kedvező változás, ami az elbíráláskori törvény alkalmazását indokolná.

[20] Kifogástalan volt az elsőfokú bíróság azon megoldása, hogy az eredetileg a vádirati tényállás részét képező „jogszabályi háttér” elnevezésű részt az általa megállapított tényállásban nem szerepeltette, mert ez valóban nem ide, hanem a jogi minősítésre tartozó. Ezzel együtt a minősítést érintően az ítéltábla az alábbiakra mutat rá:

[21] A tényállás keretjellegeré tekintettel a teljesség igényével előzetesen rögzíteni szükséges, hogy a vádlott a költségvetést károsító cselekményét milyen jogszabályi környezetben követte el.

[22] A 2008. január 1. napjától hatályos általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény – a továbbiakban Áfa törvény – 2. § a) pontja szerint adót kell fizetni az adóalany által ilyen minőségében belföldön és ellenérték fejében teljesített termékértékesítése, szolgáltatásnyújtása után.

[23] Az Áfa törvény 138. §-a szerint a termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása esetében az adót – ha az Áfa törvény másként nem rendelkezik – az adóalany fizeti, aki (amely) az ügyletet saját nevében teljesíti.

[24] Az Áfa törvény 55. § (1) bekezdése szerint az adófizetési kötelezettséget annak a ténynek a bekövetkezése keletkezteti, amellyel az adóztatandó ügylet tényállásszerűen megvalósul (a továbbiakban teljesítés). Az Áfa törvény 56. §-a értelmében a fizetendő adót a teljesítéskor kell megállapítani.

[25] Az Áfa törvény 65. §-a szerint a termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása esetében az adó alapja – ha az Áfa törvény másként nem rendelkezik – a pénzben kifejezett ellenérték, amelyet a jogosult kap vagy kapnia kell akár a termék beszerzőjétől, szolgáltatás igénybevevőjétől, akár harmadik féltől, ideértve a támogatások bármely olyan formáját is, amely a termék értékesítésének, szolgáltatás nyújtásának árát (díját) közvetlenül befolyásolja.

[26] Az Áfa törvény 82. § (1) bekezdése szerint az adó mértéke 2009. július 1. napjától az adó alapjának 25 százaléka, 2012. január 1. napjától az adó alapjának 27 százaléka.

[27] Az Áfa törvény 153. § (1) bekezdése és a 184. §-a értelmében az adót az adófizetésre kötelezett – ha az Áfa törvény másként nem rendelkezik – maga állapítja meg (önadózás). Az adót önadózással megállapító adófizetésre kötelezett a megállapított adóról az adózás rendjéről szóló törvény szerint bevallást tesz az állami adóhatóságnak.

[28] Az elkövetés idején hatályos, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 1. számú mellékletének I/B. rész 1. pontjának a) alpontja alapján az általános forgalmi adó fizetésére kötelezett adózónak a negyedéves adóbevallást a negyedévet követő hó 20. napjáig, míg a havi adóbevallást a tárgyhónapot követő hó 20. napjáig kellett benyújtania.

[29] A költségvetést károsító bűncselekmény rendbelisége tekintetében ugyan részletesen ki nem fejtett, de a minősítésből megállapítható elsőbírói álláspont helyes, a törvényi tényállás szövege ugyanis a több bevallási időszakot érintő elkövetési magatartásokat az eredményen keresztül egységbe foglalta. A törvényszék tehát helyesen járt el amikor a vádlott e cselekményét egy rendbeli költségvetési csalás büntettként értékelte.

[30] A cselekménynek az ötvenmillió-egy és ötszázmillió forint közé eső különösen nagy elkövetési érték [Btk. 459. § (6) bekezdés d) pontja] szerinti minősülése mellett nem jelölte meg azonban a Btk. 396. § (5) bekezdés b) pontján belül azt a fordulatot, ami alapján azt e törvényhelybe ütközőnek minősítette, annak ellenére, hogy az (5) bekezdés b) pontja két fordulatot, a különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás bűnszövetségben vagy üzletszerűen történő elkövetését tartalmazza.

[31] Figyelemmel arra, hogy a vádlott a cselekménynek egyedüli elkövetője volt, a bűnszövetség léte fel sem merült, míg a vádirati minősítésben is szereplő üzletszerűség [Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pont] igen, annak, mint minősítő körülménynek a felrovásához ugyanis a részcselkemének száma, az elkövetés azonos módja, a vagyoni hátrány jelentősebb összege alapot adott. Az üzletszerűség megállapítását az is alátámasztja, hogy a rendszeres haszon az elkövetőnél személyesen és nem az általa vezetett gazdasági társaságnál realizálódott

[32] Helyesen ismerte fel ugyanakkor a törvényszék azt, hogy a tényállásban írt módon megvalósított költségvetési csalás Btk. 13. § (1) bekezdésében meghatározott tetteze az, aki a valótlan adatokat szándékoltan az adóhatóság tudomására hozza, aki a bevallás adatait meghatározza, nem pedig a közvetítői szerepet ellátó könyvelő, és ezért – a vádtól eltérően – Terheltl vádlottat nem közvetett tettesként vonta felelősségre.

[33] Ezzel szemben nem vette figyelembe, hogy a vádirat és az elsőfokú ítélet történeti tényállása is tartalmazta a Btk. 345. §-a szerinti hamis magánokirat felhasználása törvényi tényállási elemeinek megfeleltethető tényeket, miután aszerint valamennyi ott feltüntetett bevallási időszakra vonatkozóan az – egyébként a bekezdések számozását nélkülöző – ítélet 8. oldalán cég1. ügyvezetését ellátó vádlott által közölt adatok alapján valótlan tartalmú ÁFA

bevallás benyújtására került sor. S ekként, miután büntethetőséget megszüntető ok (elévülés) a legutolsó benyújtás 2018. január 21-i időpontjára és arra tekintettel, hogy azonos ténybeli alapon a terhelttel szemben a gyanúsítás (mely a kérdéses bevallások benyújtására is tartalmazott utalást) közlése már 2019. február 26-án megtörtént, és a folytatólágosság törvényi egységébe tartozó részcselekmények önálló elévülése kizárt, nem következett be – a költségvetési csalás büntetével alaki halmazatban álló Btk. 345. §-a szerinti hamis magánokirat felhasználása vétségének megállapítása nem lett volna mellőzhető.

[34] Ezért a másodfokú bíróság Terhelt1 vádlott terhén megállapított cselekményeket a Btk. 345. §-a szerinti hamis magánokirat felhasználása vétségének is minősítette, melyet a terhelt a több hamis tartalmú bevallás benyújtására figyelemmel a 6. § (2) bekezdése értelmében folytatólágosan követett el.

[35] Utalni kell még arra, hogy miután jelen esetben az eszközölt módosítás az alaki halmazatban lévő, egyetlen vád tárgyává tett cselekmény eltérő minősítését jelentette csupán, vagyis az elsőfokú bíróság álláspontja szerint pusztán egy rendbeli cselekmény a másodfokú bíróság megítélése szerint két rendbeli bűncselekményt valósított meg, a másodfellebbezés lehetősége nem nyílt meg (EBD.2012.B.15., BH.2013.298.).

[36] Erre tekintettel a vádlottal szemben a Btk. 81.§ (1)-(3) bekezdése alapján halmazati büntetést kellett kiszabni, e jelleget az ítéltábla pótolta.

[37] A halmazati büntetés fenti szabályaira figyelemmel a büntetési tételkeret 5 évtől 11 évig (-1 nap) terjedő szabadságvesztésre módosult.

[38] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék csaknem teljeskörűen feltárta, és azokat helyesen, a súlyuknak megfelelően értékelte, de az enyhítő körülmények kiegészítésre szorulnak azzal, hogy a költségvetést károsító cselekmény esetében a vagyoni hátrány a minősítéshez szükséges értéken belül az alsó értékhatárhoz közelebbi, míg nem jelentős, de újabb súlyosító körülmény a közbizalom elleni bűncselekmény folytatólágossága.

[39] Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget az ítélelhozataikor is több mint 6 éves időmúlásnak, mely enyhítő tényező nyomatékát az elsőfokú ítélet óta eltelt több mint fél év tovább növelte.

[40] Az így kiegészített, pontosított bűnösségi körülményeket a cselekmény tárgyi súlyával, és a vádlott személyében rejlő alacsonyabb társadalomra veszélyességgel is összevetve, a másodfokú bíróság egyetértett az alkalmazott büntetési nemekkel, azzal, hogy az elsőfokú bíróság mulasztását pótolva a büntetést a vádlottal szemben a Btk. 81. §-a szerinti halmazati büntetesként tekintette kiszabottnak.

[41] Tekintve, hogy az elsőfokú ítélet a bünteteskiszabást érintően mindössze az alkalmazott jogszabályhelyekre és azok együttes alkalmazására utalt indokolásként, ezen ítéleti rész kiegészítést igényelt a másodfokú bíróság részéről az alábbiak szerint.

[42] A szabadságvesztés büntetés esetében az ítéltábla az időmúlásnak, valamint a terhelt azóta is büntetlen előéletének és a vagyoni hátrány alsó határhoz közelebbi összegének tulajdonított olyan jelentőséget, mely a szabadságvesztés tartamának a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában írt enyhítő rendelkezés teljes kimerítésével való meghatározását eredményezhette.

[43] Ugyanezen enyhítő tényezők teremthették meg a konkrét indokát a Btk. 85. § (1) bekezdése értelmében a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésének is. Amellett, hogy a Btk. 85. § (1) bekezdésének alkalmazásánál az egyéni megelőzés célja kerül előtérbe, s e szempontból a vádlottnál jelentős javára szóló körülmények mutatkoznak (büntetlen előélet, több súlyos egészségi probléma), a szabadságvesztés végrehajtásának maximális

időtartamra történő felfüggesztésével a generális prevenciós büntetési cél sem sérül: a bűncselekmények közül a költségvetési csalás nagyobb tárgyi súlya, illetőleg több bevallási időszakot érintő elkövetés kellő alapot adott a próbaidő tartamának a Btk. 85. § (2) bekezdésben írt törvényi maximumban való meghatározására.

[44] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó elsőbírói rendelkezések törvényesek, s az elsőfokú bíróság a jogszabályhelyekre is pontosan hivatkozott.

[45] Miután a vádlott a gazdasági társaság vezető tisztségviselői (ügyvezetői) pozíciójának (mely a Btk. 54. § a) pontja értelmében foglalkozásnak minősül), felhasználásával követte a terhére rótt cselekményeket, a büntetési célok érvényesülése érdekében a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja alapján a foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabásáról az elsőfokú bíróság törvényesen döntött, és annak tartama is arányban a bűnösségével.

[46] A törvénynek megfelelően rendelkezett a törvényszék a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontjára alapított vagyoneklobzásról is, melynek összege azért tér el a cselekményével okozott vagyoni hátrány magasabb összegétől, mert a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Heves Megyei Adó- és Vámigazgatósága 2010. január 1. és 2015. december 31. napja közötti bevallási időszakra vonatkozóan bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés során Terhelt1 terhére személyi jövedelemadó és százalékos egységszégügyi hozzájárulás adónemek tekintetében összesen 74.714.508 forint adókülönbötet állapított meg, melyből a cég2.-től származó jövedelemre vetített arányos adókülönbötet 69.566.682 forint, és ezt levonva a 116.617.534 forint vagyoni hátrányból, a fennmaradó különbötet a vagyoneklobzással érintett 47.050.852 forintos összeg.

[47] Nem tévedett a törvényszék akkor sem, amikor a vádlottal szemben nem alkalmazott pénzbüntetést. A Btk. 50. § (2) bekezdése alapján, akit haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélnék, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van, pénzbüntetésre is kell ítélni. E rendelkezés tehát a pénzbüntetést csak a benne foglalt konjunktív feltételek fennállása esetén teszi kötelezően kiszabandóvá: szükséges hozzá a határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélet és a haszonszerzési cél (melyek a vádlott esetében egyértelműen megállapíthatóak) az is, hogy a terheltnek megfelelő jövedelme vagy vagyona legyen [BH2025. 6., BH2020. 193., BH2015. 25.], ami azonban a rendelkezésre álló adatok szerint Terhelt1 vádlottnak nincs. Kétségtelen, hogy ez utóbbi, az ügyészi fellebbezés által is hivatkozott bírósági határozat azt tartalmazza, hogy szabadságvesztés kiszabása mellett sincs akadálya a nem kötelező jellegű pénzbüntetés alkalmazásának, melynek nem feltétele a megfelelő vádlotti jövedelem vagy vagyon léte, azonban a fentebb megállapított büntetéskiszabási körülmények azt Terhelt1 esetében nem indokolják, a büntetés céljainak eléréséhez e további büntetési nem alkalmazása a másodfokú bíróság álláspontja szerint is szükségtelen.

[48] A bűnügyi költségre vonatkozó elsőbírói rendelkezés ugyancsak törvényes.

[49] Az Alkotmánybíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozatában megállapította, hogy a Btk. 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben

rendelkezzen. E jogszabályi kötelezettségének az elsőfokú bíróság a felfüggesztett szabadságvesztéssel szankcionált vádlott esetében nem tett eleget. A Btk. 102. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság az ügydöntő határozatban előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. A (2) bekezdés továbbá arról rendelkezik, hogy az előzetes mentesítés hatályát veszti, ha a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik. Az érdemesség vizsgálata során az elkövető személyiségét, életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és indítékát összevetve kell állást foglalni, és az érdemességet a bíróság által a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények is megalapozhatják (BJD 8779.). Az ítéltábla álláspontja szerint ugyanakkor az általa megvalósított bűncselekmények, különösen a költségvetési csalás büntetnének jellege – azzal együtt, hogy az érdemesség szempontjából értékelhető egyéb körülmények a bíróság előtt nem ismertek – a mentesítés ellen hat, ezért annak alkalmazására nem látott lehetőséget.

[50] A fent írtakra figyelemmel az ítéltábla tanácsülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét – a minősítés és a büntetés halmazati jellegének feltüntetése tekintetében – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – annak helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[51] Az ügyésznek a vádlott terhére bejelentett fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Be. 613. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel az ítéltábla akként rendelkezett, hogy a másodfokú eljárásban a kirendelt védő felkészülési díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2025. május 16.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,
a tanács elnöke

dr. Cserni János s. k.,
előadó bíró

dr. Ignácz György s. k.,
bíró

A Fővárosi Törvényszék 12.B.84/2022/29. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.366/2024/6. számú ítéletében írt változtatással 2025. május 16. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. május 16.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.
a tanács elnöke

Fővárosi Ítéltábla
5.Bf.366/2024/6/I

9

A kiadmány hitelél:
Moncz Tímea
tisztviselő